

Saran

Ice
Love

SUURI MATKA

Tammi

Henna Helmi

IceLove-sarjassa ilmestyneet:

Nellyn uudet kuviot

Tuplapulma, Maria!

Kilpasiskot Sanni ja Viivi

Saran suuri matka

Henna Helmi

Saran

SUURI MATKA

KUVITTANUT

Reetta Niemensivu

TAMMI

HELSINKI

*Tekijä kiittää tuesta
Taiteen edistämiskeskuksen
Pohjanmaan taidetoimikuntaa.*

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

Kannen kuvat: Reetta Niemensivu

Ulkoasu ja taitto: Veera Aalto

Teksti © Henna Helmi Heinonen, 2020

Kuvat © Reetta Niemensivu, 2020

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1991-2

Luku 1

jossa Sara opettelee ja pyllähtää

– Mä koitan vielä kerran!

Sara pyyhkäisee mustat otsahiuksensa syrjään silmiltä ja lähtee liikkeelle jäällä. Parin metrin päässä Virre hymyilee ja näyttää peukkua.

– Kolmoo-nen-ris-tiin, Sara mumisee.

– Kolmoo- nen-ris-tiin...

Vasemman luistimen terä liukuu jään pinnassa kohti oikeaa. Nyt pitäisi siirtää painoa oikealle jalalle ja sitten, ääk, vasen ristiin, mutta – jalat karkaavat alta!

– Eikä, Sara ehtii kirkaista, kun hän pyllähtää kovalle jäälle.

– Sattuiko? Virre huikkaa ja luistele Saran luo.

– Ei, kun on tottunut!

Virre ojentaa kätensä ja auttaa Saran ylös. Kapteeni Maisa kailottaa koko joukkueelle:

– Vielä pari minsaa paritarkkista!

Paritarkkis on muodostelmaluisteluharjoitusten tärkeä osa. Tarkoituksena on seurata silmä kovana parin tekemiä askeleita tai elementtejä ja antaa palautetta, joka auttaa paria suoriutumaan jatkossa paremmin. Monen IceLove-joukkueen jäsenen mielestä paritarkkis on inhottavaa ja tylsää, mutta se kuuluu treeneihin silti.

Nyt paritarkkiksessa harjoitellaan muuttunutta askelyhdistelmää kilpailuohjelmaan. Tavallisen kantakäännöksen sijaan pitäisi tehdä ensin kantakäännös, ja sitten vielä saada jalka toisen yli ristiin.

– Aika vaikeaa on, kun on tottunut tekemään sillä vanhalla tavalla, Virre tuumii.

– Mutta kilpailutauon aikana on just hyvä harjoitella uutta ja vaikeuttaa ohjelmaa, Sara sanoo. Niin valkku ja Maisa ovat sanoneet, ja siihen uskovat kaikki.

Vieressä harjoitteleva pari, Peppi ja Reetta, nyökkäilevät.

– Välillä tuntuu ettei me opita koskaan, Peppi murehtii.

– Mä voin opettaa teitä, Sara lupaa ja lisää nopeasti:

– Tai siis öö, kunhan ensin opin itse...

Kaikkia neljää naurattaa.

– Ehkä meidän pitää yrittää tehdä liikkeet hieman nopeammin, Virre epäilee. – Niinku näin...

Virre tekee itse saman askelsarjan, mutta nyt hän vuorostaan sotkeutuu luistimiinsa ja tupsahtaa Saran eteen jälle.

– Ai teenkö ihan just noin? Sara tirskahtaa. Peppi ja Reettakin hihittävät hanska suun edessä.

– Ehkä voit vähän soveltaa, Virre toteaa ja nousee puistellen jäähileitä harjoitus-

helmastaan.

– Mä koitan vielä.

Sara seuraa, kun Virre yrittää siirtää jalkoja oikeassa järjestyksessä. Nyt hän pysyy pystyssä.

– Paremmin! Sara kehuu ja taputtaa. – Kyllä sä sen pian opit!

– Ja sä myös!

– Paitsi että mä lähdän ylihuomenna sinne matkalle, Sara muistuttaa. – Tulee pitkä treenitauko, joten en mä tiedä ehdinkö oppia!

Virre huiskauttaa kättään.

– Keksitään sulle kuivatreenit. Mulla on jo hyvä idea –

Kesken Virren lauseen kajahtaa taas Maisan komento:

– Harkka-aika loppuu! Loppuverkka!

Maisan ääntä seuraa kuin kaikuna joukko riemunkiljahduksia.

– Vihdoinkin se loppui!

– Jipii! Nyt mennään!

Maisa katselee joukkuekavereita, jotka alkavat liukua jäällä ravistellen käsiään ja venyttellen sääriään pitkiksi. Nopeasti Sara ja Virre liittyvät joukkoon, joka paitsi venyttelee, myös tuulettaa ja riemuitsee.

– Joku vois luulla että teillä oli tänään treeneissä

ihan kamalaa, Maisa kuuluttaa.

– Eikä ollut, oikaisee Virre, joka luistelee Saran edellä. – Meillä on vaan ihan hirveä kiire! Ja tiedät kyllä minne!

Yhdessä monien muiden kanssa Sara kovaan ääneen täydentää:

– Joukkueiltaan!

Luku 2

jossa pöytä notkuu herkkuja

Viivi läväyttää pukuhuoneen oven auki ensimmäisenä ja huutaa:

– Vaihdetaan äkkiä vaatteet! Nopeat syö hitaat, tai siis joukkueillan herkut!

– Kauhea nälkä, valittaa Linnea. – Ensin tanssi-oheiset ja sitten jää, ja mulla oli ihan liian vähän eväitä, kauhea nälkä...

– Mä en edes ottanut tänään eväitä, virnistelee Jembo. – Jaksan syödä enemmän namia!

– Mun eväitä on vielä jäljellä, Sara sanoo ja tarjoaa Linnealle rasiaansa. – Haluatko?

Linnea kurkistaa rasian sisään.

– Vau, mitkä eväät!

Linnea ottaa esille Saran eväiden loput. Äidin laittamasta täytepatongista on jäljellä vielä puolet, mansikoita pari.

– Siellä oli marjarahkaakin, Sara sanoo. – Se täytti mun mahan kokonaan. Hyvä vaan, jos syöt ne loppuun!

Linnea haukkaa tyytyväisenä patonkia.

– Miksei mun vanhemmat koskaan laita näin hyviä eväitä?

– Mun äiti on kokki, Sara sanoo punehtuen hieman ylpeydestä. Äiti haluaa aina laittaa Saralle harjoituksiin monipuolisen ja näyttävän eväspaketin. Äiti sanoo, että ruoka on hänen tapansa näyttää rakkauttaan.

Sara riisuu nopeasti luistimet, kuivaa huolellisesti terät ja työntää ne laukkuun. Sitten hän seuraa muita viereiseen neuvotteluhuoneeseen, jonka sisältä kuuluu jo joukkuekaverien kiljahtelua.

– Jee, voipopcorneja!

– Vaahtiksia! Eikö ole mitään muuta karkkia?

– Onko vihanneksille valkosipulidippiä?

Pöydillä odottaa tuttu näky, suuria kulhoja ja lautasia täynnä naposteltavaa. Kukkuraisen pöydän ympärillä parveilee minttutakkisia joukkuekavereita, jotka täyttävät kukin omaa lautastaan.

– Muistakaa syödä terveellisesti, Maisa kehottaa.

- Ei herkut voi olla terveellisiä, Jembo protestoi.
- Ne kuuluu joukkueiltoihin!
 - Urheilijan kuuluu syödä terveellisesti, muistuttaa Zine, joka on varakapteeni ja sitten hän hymysuin tunnustaa: – Mutta kyllä mäkin otan aika monta vaahtista...

Muiden tavoin Sara kerää lautasensa täyteen ja istahtaa syömään. Nopeasti huoneen valloittaa tuttu, iloinen pulina. Joukkueilloissa on aina mukavaa, mutta on niillä myös suuri rooli itse harrastuksessa. Kun jutellaan, nauretaan sekä leikitään viestejä, peiliä tai solmua, luistelijat tutustuvat paremmin toisiinsa ja ymmärtävät toisiaan.

Se onkin muodostelmaluistelussa välttämätöntä. Kaikkien joukkueen jäsenten pitää ymmärtää toisiaan – olla kuin yhtä perhettä.

Juuri siksi joukkueillat ovat niin tärkeitä. Harjoituksissa jäällä ja oheisissa keskitytään treenaamiseen, ja pukuhuoneessa on aina kova kiire paikasta toiseen. Mutta joukkueillassa ehditään olla yhdessä!

- Pidetään pian seuraava joukkueilta, Vili toivoo kuin lukisi Saran ajatukset.
- Parin viikon päästä? arvelee Vilma ja puraisee

dippiportkanaa.

– Vasta!

– Voidaanhan me pitää joukkueilta vaikka joka viikko, Zine ehdottaa. – Pitäiskö?

Huoneen eri kolkista kuuluu hyväksyvää mutinaa ja huudahduksia.

– Kuka kannattaa? Jembo kyselee suu täynnä ruokaa. – Joukkueilta taas ensi viikolla?

Vuorotellen kaikki viittaavat. Lopulta ilmassa sojottaa noin kaksikymmentä mintunväristä hihaa.

Mutta Sara ei viittaa. Hän nielaisee ja selvittää kurkkuaan, ennen kuin saa sanotuksi:

– Mähän en sitten pääse.

Päät kääntyivät Saraan päin.

– Ai niin, Zine sanoo ja vetää suunsa viivaksi.

– Minne sä meet? Jembo kysyy.

Kaikki tuntuvat tuijottavan. Sara vastaa hiljaa:

– Sinne Kiinaan. Kantoniin.

– Ai niin, Aada hoksaa, – meetkö sä tapaamaan sun sukulaisia?

Nyt Sara joutuu hakemaan sanoja.

– En mene, hän vastaa hermostuneesti ja muistaa sitten: – Tai, siis tavallaan...

– Sun äitiä? Oikeaa äitiä?

Nyt sanat katoavat ihan tyystin.

Sara ei ole koskaan mitenkään häpeillyt adoptiota.

Kaikkihan huomaavat, että Sara näyttää erilaiselta kuin äiti ja isä. Äidillä on kuparinruskeat, ohuet hiukset ja suuret vihreät silmät, isä taas on pitkä ja kalpea. Saran hiukset ovat mustat ja ihokin eri sävyinen, tummempi kuin hänen vanhemmillaan.

Mutta silti tuntuu aina pahalta ajatella Kiinan-äitiä.

Sara ei tiedä miltä hän näyttää.

Ei Sara tiedä hänestä muutenkaan yhtään mitään.

Ennen kuin Sara ehtii vastata, Virre onneksi nousee paikaltaan ja mojauttaa Aadaa pehmeästi olkapäähän.

– Saran oikea äiti on just se mikä sillä on, tolo,

Virre sanoo.

– Ai niin, anteeksi, Aada alkaa sopertaa. – Mä tarkoitin vaan sitä, jonka mahassa se oli...

– Sitä sanotaan Kiinan-äidiksi, Virre opastaa.

Aada katselee tulipunaisena vuoroin Saraa, Virreä, sitten taas Saraa.

– Mä meen hakemaan mun pikkuveljeä, Sara sanoo.

Nyt kuuluu pieni kohahdus. Muutamat luistelijat vilkuilevat toisiaan ja kaikki katsovat Saraa innostu-

neina. Paitsi Vili, joka näyttää hämmentyneeltä. Hän kallistaa päätään ja pohtii ääneen:

– Siis onko sun pikkuveli mennyt yksin Kiinaan?
Seuraa suuri naurunremahdus.

– Voi Vili, Maisa toruu Viliä. – Tietysti sieltä haetaan Saralle uusi adoptioveli!

– Aijaa, Vili sanoo ja virnistää leveästi. – Mä ajattelin, että ei mun vanhemmat kyllä päästäis edes mua yksin lentokoneeseen, eikä ainakaan mun pikkusisaruksia...

Hihityksiä kuuluu edelleen. Addu paijaa Vilin päätä kuin tämä olisi pieni ja vähän pötkö, niin kuin onkin. Addu osaa olla Vilin kanssa kuin olisi veljensä kanssa, hänellä kun on monta sisarusta. Sara ei osaa tehdä samoin. Hänen perheensä on niin pieni, vain Sara ja äiti ja isä.

Vielä vähän aikaa.

– Niin, että mä oon sitten kaksi viikkoa poissa harkoista, Sara sanoo uudelleen, painottaen jokaista sanaa. – Ja meidän pitäisi harjoitella se uusi askel.

– Älä nyt siitä hätäile! Virre huudahtaa.

– Kyllä sä sen vielä opit, Zine vakuuttaa.

– Kisatauko on pitkä.

Kaikki nyökkäilevät innokkaasti. Tuntuu että he vakuuttelevat itselleenkin samaa: kyllä me sen opimme.

Se tuntuu helpottavalta. Joukkue pitää yhtä kuin perhe, kyllä he yhdessä selviytyvät!

Samassa Maisa nousee seisomaan ja katselee ympäri neuvotteluhuonetta levittäytynyttä porukkaa.

– Alkaako lautaset olla tyhjiä? Leikkiaika! hän komentaa ja ojentaa kätensä pitkäksi eteensä.

– Ensimmäisenä tunnustusleikki! Valokuvat tähän käteen!

Sara matkustaa perheensä kanssa Kiinaan hakemaan pikkuveljeä

Kymmenvuotias Sara on adoptoitu Kiinasta kolmevuotiaana. Hänellä on kivat vanhemmat, jotka rakastavat Saraa kovasti. Paras ystävä, joukkuekaveri Virre, on hänkin monikulttuurisesta perheestä ja kaiken pitäisi olla hyvin. Edessä on suuri matka, kun Kiinassa odottaa uusi pikkuveli, jota perhe lähtee hakemaan.

Muodostelmaluisteluaiheinen IceLove-sarja on palkittu Lasten LukuVarkaus -palkinnolla ja Runeberg Junior -ehdokkuudella. IceLove-joukkueen tarinaa kerrotaan joka kirjassa eri

henkilön näkökulmasta, joten sarjan lukemisen voi aloittaa mistä tahansa osasta.

"Muodostelmaluistelua on kuvattu niin kiinnostavasti, että se herättää takuulla mielenkiinnon – jalkapalloa harrastava tyttärenikin alkoi miettiä, voisiko hän harrastaa joskus muodostelmaluistelua." Kirjapölyn huhuiluja -blogi, 11.4.2017

L84.2 • ISBN 978-952-04-1991-2

Kannen kuvat: Reetta Niemensivu
www.tammi.fi

